

TØN

15-07-013

På eftermiddags-seilas til Hamburg og:

SING OUT 66

— budskap i ord og toner i feiende
amerikansk ungdoms-musical

Fornebu en eftermiddagstime. Klokken er noen minutter på 16. «Reisende med Braathens charter-fly til Hamburg bes gjøre seg klar for avgang». En mekanisk kvinnestemme bryter for en stakket stund brutalt inn i den monotone og undertrykte snadringen fra passasjerene som fyller lufthavnens ventehall. En time og tre kvarter senere inntas den veldige Flughafen Hamburg etter en behagelig luftseilas i vakkert og klart, men farlig varmt og svette-provoserende sommervær. De 90 norske passasjerene slutter seg til en tohundretallig flokk skandinaver-kolleger fra broderlandene Sverige, Danmark og Finland — alle med ett og samme reisemål for øye: Den gigantiske Ernst-Merck-Halle vis a vis Planten un Blumen, hvor 150 unge amerikanske MRA'ere står vel rustet til å oppføre Moralsk Opprustnings verdenskjente show i ord og toner «Sing Out 66» etter innbydelse fra den vest-tyske regjering. Showet — en selvom opplevelse og et kapittel for seg — skal vi komme tilbake til. Via busser returnerte de skandinaviske gjester i opprømt stemning til Flughafen, drøye 24.30 var vi atter på vingene i Braathens chartrede maskin, og mellom klokken to og halv-tre på natten er Fornebus faste grunn under føttene det faktum, som til fulle understreker at vi lever i fartens og teknikkens tidsalder. En rask, liten eftermiddagstripp til Hamburg — på kontoret i full vigør dagen etter. Kurant affære!

SING-OUT

Det var MRA-lederen Peter Howard (død i 1965) som inspirerte flere tusen amerikanske ungdommer til å realisere de såkalte «Sing Out»-demonstrasjoner over hele det amerikanske kontinent, nu utvidet også til å omfatte turnéer i andre verdensdeler. Beslutningen ble fattet på en konferanse i Michigan i fjor sommer med over 7000 deltagere, og den første Sing-Out ble da også satt ut livet i fjor med den hovedappell å styrke den amerikanske frihets- og ansvarsfølelse, samt ytterligere å mobilisere forsvarsviljen i folket etterhvert som materialismen og velferdsstat-jaget truer med å sløve en hel generasjon på diverse av livets sentrale felter.

I den gruppe som nu turnerer i Vest-Tyskland og som kommer direkte fra gjestespill i Japan og Korea, deltar 150 unge. Samtidig er rundt regnet 50 tilsvarende grupper i virksomhet i USA — alt i alt ca. 5000 delt. — med det samme program. «Sing Out 66» hvor de i sang og revy levendegjør det beste i Amerikas arv og påviser de endringer som efter deres overbevisning må skje i landet og i alle land over hele verden.

ERHARD INNBYR

På oppfordring av arbeidsledere fra Ruhr og studenter fra Berlin og München, var det at forbundskansler Ludwig Erhard med sin regjering «aktive støtte» — i form av 350 000 kroner — tok initiativet til å invitere den amerikanske ungdoms-musical til Vest-Tyskland, hvor den med stor lykke har turnert siden midt i mai

med oppførelser på universiteter, militærforlegninger (amerikanske og tyske) og med kjempe-arrangementer i storbyene. I Hamburgs mektige messe-hall befant seg et 6000-tallig publikum ringside, og i Dortmund, som er siste sted «Sing Out» gjester i Forbundsrepublikken, kalkuleres med

levet en nyinnstilling i den amerikanske ungdom. «Sing Out 66» er virkeligjørelsen av en ny slags amerikaner som vet, hva han vil. Det vi vil er en radikal endring av vår generasjons livsstil og sikte, således at hele verden kommer til å lytte og si: — Hvis det er hva frihet betyr, så er det det, vi ønsker!»

Reportasje: tom

30 000 tilskuere i Tysklands største innendørshall!

Det er ingen tvil om at MRA-organisasjonen seiler i medvind på det amerikanske kontinent for tiden, med stor opplutning fra ungdommens side. Og nu later det til at man har fått tyskerne med seg. I løpet av de siste uker er «Sing Out»-grupper dannet i forskjellige deler av Vest-Tyskland, og flere er i vente. Blant de brev og telegrammer Erhard mottok fra tyske studenter, var gjennomgangstonen at de gjorde seg bekymringer om demokratiets be-

ståen i landet. Mange av dem hadde i lang tid prøvet å bringe positive ideer frem i offentligheten. Alle mente de, at den patriotiske amerikanske revy efter en effektiv innsats i Amerika, Japan og Korea, på en fremragende måte ville kunne bidra til å skape et nytt klima også i Tyskland.

EN NY AMERIKANER

Da innbydelsen ble overrakt til «Sing Out 66», sammenfattet en av turnéens ledere, den olympiske gullmedaljevinner John Sayre fra Seattle, hva man ønsker å oppnå med hele det program som «Sing Out» er en del av: «Vi har opp-

FOR KONGER OG PRESIDENTER

Med det ene mål for øye å skape grobunn for sin overbevisning og spre sitt budskap over kontinentenes landegrenser, har «Sing Out» sunget for statsmenn, Konger og presidenter i land efter land — endog i Det Hvide Hus. Washington har man latt oppføre en forestilling. Og efter turneen i Tyskland, bærer det videre til Østerrike på initiativ av dette lands regjering med utenriksministeren i spissen.

Men tilbake til Hamburg og Ernst-Merck-Halle, som er fylt til trengsel av et efter norske forhold gigantisk innendørs-publikum — dels forventningsfullt, dels nysgjerrig på hva truppen som ennå bestemmer seg bak kullissene måtte ha på hjertet. Musikken spiller opp, og i prospektør-lyset som i ett nu flommer ned over scenen stormer 150 unge inn, unge mennesker i et konglomerat av nasjonaliteter — sorte, hvite og gule — alle med hjemstavn i Amerika. Akkompagnert av orkestret, slår de berømte Colwell Brothers, støttepillarer i «Sing Out 66»-gruppen, en tonen med fengende sang og gitar-rytmer, og kjempekoret istemmer rytmisk og samstemt «Don't stand still» med en mektig og besettende klangvirkning. Publikum er med på

TØNSBERG BLAD

17. JUNI 1966

notene fra første sekund av — dette er sangere og artister som kan sine ting, som har noe å fare med. All tvil er som blåst bort. I et ca.

TO TIMERS NON-STOP

og med imponerende fart og presisjon utført show, uten den ringeste tekniske svikt å kunne sette fingeren på, forteller disse unge gjennom effektiv unison sang om hva som skapte Amerika, de forteller om hårdt arbeid, om tro og kjærlighet til det nye land. De skildrer postrutene over de store prærier, kanalbyggingen og minene, som skapte rikdommen. Et sterkt inntrykk gjorde ikke minst sangen «What Colour is God's skin» (Hvilken hudfarve har Gud, montro, hvor indianere, negre, hvite og asiater skildrer rasenes felles oppgave i sitt nye fedreland.

I folkesangstil med brodd og satire vender de seg mot materialismens overhåndtagen, moralsk forfall, pasifisme og feighet, og i samme stil synger de om Jeanne d'Arc som adlød sin Herre og endret sitt folks historie — med solo-innslag betagende tolket av Linda Blackmore fra Los Angeles.

Gjennom et brev fra en vernepliktig som falt på Okinawa under siste verdenskrig, appelleres til hver enkelt amerikaner: «Det amerikanske folk er nå nådd til mer makt og prestisje enn noe annet folk i nasjonenes familie. Menneskeheten banker på vår dør, søker visdom hos våre ledere og håp om fred fra vårt folk. Men

før vi kan løse oppgaven å lede verden, må vi gjenoppbygge den moralske fiber i vårt folk.

Kunne vi igjen som nasjon finne den tro som våre forfedre hadde? Kunne våre ledere igjen lære å lytte til Guds visdom? Så ville vi igjen erfare den sanne storhet i en nasjon, hvis styrke er lydigheten mot Guds lover og ånden i dets folk.

Der er kun en annen vei. De

som splitter for å herske, de som vil gjøre dollaren og materialismen til vår nasjonale tro, gjøre stolthet og makt til vårt mål, de tilbyr også en vei — og ved den veis ende ligger rasekamp, klassekamp og nasjonalt selvmord.

Amerika, velg den rette vei. Med mindre offerets ånd, tjenerinnets ånd og ansvarsfølelsen igjen fødes i vårt folk vil mine venner og jeg ha kjempet og dødd forgjeves. Det er den ellefte time. Dere der hjemme vil bli til velsignelse eller forbannelse for menneskeheten i de neste tusen år. Hvilken vei vil du velge, Amerika?»

På scenen går det slag i slag i et.

FORRYKENDE TEMPO

uten dødpunkter. To unge piker parodierer beatniks i en vise propet med demoraliserende, nedbrytende og mer eller mindre anarkistiske utgydelser, for derigjenom å blottstille et tidsfenomen man må være på vakt overfor og søke å forebygge. Undertonen er alvorlig nok. I neste øyeblikk okkuperes podiet av en indianer i full mundur som kaster seg ut i en vill krigsdans, en spellemann av en neger oppfører en imponerende stepp-oppvisning og publikum bryter med jevne mellomrom ut i spontan og øredøvende applaus. I finaleminuttene går aktørene ut blant publikum som snart suggereres til så godt som samtlige selv å delta i sang-reprise av de iørefallende musical-melodiene til akkompagnement av taktfast klapping og symbolske gester. Et eiendommelig intermesso og en hei-dundrende finale!

Alt i alt to timer rike på inntrykk i et musikalsk show med alvorlig budskap. De unge charmerende aktører virker velsignet glade og frigjorte, sangstemmer og harmonisering glir i hverandre i et vakkert, velklingende og feiende friskt hele. Koreografien er bent frem glimrende, og under-

J. Blanton Belk Jr. — MRA's «big boss» talte til skandinavene efter forestillingen.

Ankomst Flughafen Hamburg snau en time og tre kvarter efter at Fornebu forsvant av syne.

streker ytterligere at bak oppførelsen ligger et veldig og nitid arbeide som fremstår på scenen med et komplett profesjonelt tilsnitt. Både i form av musikalsk opplevelse og dypergående efter-tankemanende innhold, gjorde disse 150 unge sangglade mennesker sitt store publikum et sterkt inntrykk tildel.

«HVIS DETTE ER

AMERIKA, ER VI FOR DET»

Og i Amerika er ca. 50 parallelle grupper i aktivitet. Ungdom fra alle raser slutter opp om prosjektet, renser opp i korrupsjon og annen urett hvor de finner den og apellerer til byråer, aviser og politiske partier å slå følge. Japans og Koreas statsministre innbyr dem til Asia. — Japanske studenter vet, som de fleste andre, hva den russiske ungdom vil, hva den kinesiske ungdom vil. Men hva Vestens ungdom vil, så de ikke minst klart uttrykt i de 150 unge og deres «Sing Out 66», og studentene i Japan, som få dager før med stor voldsomhet hadde demonstrert mot USA, erklærte bl. a.: «Hvis dette er Amerika, er vi for det!»

Det var åpenbart ingen av de 90 norske reisedeltagere som angret på Hamburg-seilasen og «Sing Out»-opplevelsen. Superlativene falt som stjernedryss. Blant passasjerene såes mange kjente ansikter, blant dem stortingsmann Jacob Aano, «Morgenbladet»s Erik Egeland, fru godseier Treschow, Larvik for å nevne noen. «Gamle» Tønsberg-ansikter var heller ikke mangelvare, så som f. eks. Jens Jonathan Wilhelmsen, som i sin tid oppga filologi-studiet og viet hele sin arbeidsdag til MRA-virk-somhet over hele kloden, blant annet var han 5 år i Japan, og vi hilste på dr. Sturla Johnson (sønn av Tønsberg-legen Jon E. Johnson) som selv avbrøt sine studier og sammen med sin hustru i en årrekke arbeidet for MRA i Afrika. Begge har senere gjenopptatt og fullført sine medisinske studier og arbeider nu som leger i Drammen.

Forøvrig kom deltagerne fra alle kanter av Østlandsområdet, fra Sørlandet og fra Vestlandet, og passasjer-listen bar ikke minst et sterkt ungdommelig preg. Endel russ — røde og blå — deltok med liv og lyst, og ellers mange

nye ansikter som bevegelsen i Norge med dette håper å kunne knytte til seg.

På flyet kommer vi i prat med en MRA'er som ivrer etter å understreke at det er en misforståelse når det syn blir forfektet at MRA for enhver pris ønsker å motkjempe kommunismen. Organisasjonen er ingen anti-kommu-

ens tråder — en liten tale for de ca. 300 begeistrede skandinaviske gjester. I Amerika er i dag rundt regnet 40 skandinaver i utrettelig virksomhet for MRA, hvorav ca. 10 norske. Uten deres innsats for «Sing Out»-aksjonen i USA, er det slett ikke sikkert vi hadde stått her i Hamburg i dag, sa Blanton Belk bl. a.

Et farverikt innslag blant deltagerne gjorde disse to blårussefremtoningene fra Lillehammer: Helge Høgetveit (til venstre, forøvrig russepresident der oppe) og Knut Bakke. Begge var de mer enn villige til å la seg forevige av vår medarbeider.

nistisk bevegelse, imidlertid er man interessert i å tilføre kommunismen det som skal til for å kunne samle alle verdens folk for sin misjon.

HONNØR TIL SKANDINAVIA

Efter forestillingen i Ernst-Merck-Halle holdt J. Blanton Belk jr. — MRA's nuværende dynamiske leder i Amerika og mannen som trekker i Europa-turne-

Og mens «Sing Out»s glade trubadurer fortsetter sin turné på det europeiske kontinent, kan vi kanskje forberede oss på den første norske «Sing Out»-gruppe inspirert av inntrykkene fra Hamburg. At enkelte ungdomslederhjernener allerede arbeider under høytrykk med planer om dette, kunne vi konstatere umiddelbart efter showets slutt i bussen på vei ut til Flughafen. Tiden får vise hva det blir til.

Fra Tønsberg deltok dette firspann på eftermiddagstripa til Hamburg: (fra høyre) dr. Jon E. Johnson, praktikant på sosialkontoret Sissel Stabrun, sosialkurator ved familierådgivningskontoret Karin Holck og Olav Breen.

Kathe Green og Effie Galletly paroderer langhårede elementer i samfunnet og stiller deres tomme, likegyldige utgydelser opp mot «Sing Out»s byggende budskap.

Sort og hvit side ved side med et budskap i ord og toner på hjertet.